

VASADI PÉTER

Észbe kapunk, mint a holtak

*süt le a Nap gázban, köhögve
a holdasodó, zöldes földre*

*nézi a lassan forgó gömböt
tűzvetette világgöröngyöt*

*emlékezik, dús kert volt egykor
most fáira szitál a vegypor*

*víz alatt városok bugyognak
kapuk kitárva a halaknak*

*mi egy volt rajta, szerteszéledt
tánc lett az egyik, másik szél lett*

*borult a Kozmosz szent edénye
senki gondja, igyál, egyél-e*

*ember embernek mondja halkan
halálodat én nem akartam*

*mi bajunk már elfödhetetlen
elfödni nincs más, csak az Isten*

*világod pállott, váza korhadt
látod, testvér, minő barom vagy*

*s én is veled, hisz testvért mondtam
békén fekszünk meszes halomban*

*vagy észbe kapunk, mint a holtak
kik énekelve fölvonultak*

*mint egy hadoszlop, húsa pára
az utolsó Olimpiára*

*se zászlójuk, se díszruhájuk
lyuk-díszüket tarkón találjuk*

*hadd tátsa száját róka, muflon
de ki halódik, élni tudjon*

*utcán csontjukat villogatva
besütnek szívbe, pitvarokba*

*tőlük ragyog a járda, pázsit
kibűvölik, mi bent parázsluk*

*mint a mentők, sivítnak körbe:
siess haza, s nézz a tükörbe*